

RESSÒ DE LA PARAULA

CAMÍ DE JUSTÍCIA I MISERICÒRDIA (IV)

Guarició de l'Església

Tal com hem dit en aquestes línies, la Quaresma és un camí de llibertat i aliança, de conversió i renovació, de justícia i misericòrdia; un camí que s'ha de viure, no només en la intimitat de cadascú, sinó també en la comunitat i en l'Església com a tal. Perquè l'Església certament és santa, però no pot oblidar que alhora és pecadora.

Avui els mitjans de comunicació i determinats grups no s'estan d'airejar els pecats de l'Església, creant així una mena de fixació obsessiva, fins i tot entre els mateixos fidels. El cas és que últimament detectem un rebrot d'aquella desafecció cap a l'Església, que tan sovint s'ha donat al llarg de les últimes dècades. Una desafecció que sol anar acompanyada d'exigències de canvis, segons la ideologia de la veu profètica.

Què ha de fer l'Església davant d'aquesta situació? Sempre, però especialment en temps de Quaresma, l'Església sap que ha d'evitar dues reaccions: d'una banda, ha d'eludir el complex col·lectiu d'inferioritat (a la manera d'una falsa humilitat, incapaç de reconèixer els béns que l'Esperit hi obra); per una altra, rebutjarà la defensa superficial contra les agressions (a la manera d'una apologètica orgullosa, incapaç d'acceptar els propis errors i pecats).

Tenim clar que a l'Església ha d'haver-hi una reforma. Però també en aquest punt l'Església no s'ha

IMATGE DE U. LEONE DE PIXABAY

d'enganyar. Entre les reformes de l'Església, veritables i falses, cal introduir «les reformes insuficients». Aquestes funcionen com a miratge seductor: són concretes, eviten la interpel·lació a la responsabilitat personal i obeeixen a la lògica del món. Si la reforma —tot i haver estat elaborada per savis i «experts»— consisteix només en canvis de normativa, d'estructura, de «procediments», d'estratègia, no aconseguirem res. En aquesta via de reforma incloem dos recursos igualment superficials: els canvis normatius i el tractament psicològic.

Una vegada més, la justícia i les seves exigències manades per la llei, no ens salvarà. Potser és

un procediment necessari (exigit sempre per la societat), però del tot insuficient. Les persones no ens fem bons a cops de lleis i sancions. Aquestes només desperten temor. I el temor, d'alguna manera, evita delictes, però multiplica les multes i la població penitenciària. El mateix hem de dir de les teràpies i pedagogies psicològiques: els seus diagnòstics i els seus remeis són tan curts i estrets, que amb prou feines toquen el fons de la persona; no reformen, a tot estirar alleugen...

La pederàstia o l'abús sexual no són sols delictes o malalties: sense entrar en circumstàncies particulars, cal dir senzillament que són un pecat greu. I és en aquest sentit com diem que l'Església

necessita abans de res «guarició».

Visquem la Quaresma com a camí de guarició. Tota guarició, consisteix en la recuperació de l'autèntic ésser, el retorn a la vida d'allò que ens defineix i som originàriament. La imatge que l'Evangeli de sant Joan posa en boca de Jesús és encara més radical i clara: la guarició és realment un tornar a néixer. Nicodem va quedar perplex davant d'aquesta afirmació. Per desgràcia, en temps de Jesús i avui, els mestres de la llei no ho entenen (cf. *Jn* 3,5-10).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La meva Mare de Déu

Ha sobrepassat els noranta-cinc anys. Entra a l'església dels seus records d'adolescent, quan era membre de la congregació mariana, «congregant de la Mare de Déu», com ell afirma. Ajudat per un bastó però amb pas decidit, amb vigoria, es dirigeix a una capella lateral, la de la Immaculada. Caminant pel passadís que hi mena, es troba amb un dels religiosos que tenen cura de l'església i li comenta: «Vinc a veure la meva Mare de Déu. Quantes avemaries li he resat, cada setmana, quan amb els companys ens trobàvem als seus peus pel que en deïem l'acte de congregació. Quantes avemaries li he resat en les visites que li feia entre setmana. Quantes confidències he compartit amb ella, confiant sempre en la seva ajuda. Ara visc en una al-

tra ciutat, però no he oblidat la meva Mare de Déu. Sempre que tinc ocasió la visito per tornar-la a saludar. Ser aquí davant d'ella em porta a la memòria persones de bon record: els meus companys, els consiliaris que ens acompanyaven, els pares que m'iniciaren en la fe i m'animaren a entrar a la congregació, els congregants més grans que ens eren referents, els infants a qui jo, amb un altre company congregant, fèiem catequesi...» Feia aquests comentaris amb una emoció sincera que es percebia.

Maria ha acompanyat aquell congregant tota la vida. Maria, la dona de fe que acollí l'anunci de l'àngel i que, amb el seu sí, va mostrar una confiança en Déu que la va fer benaurada per a totes les generacions, «Totes les generacions em diran benaura-

da» (*Lc* 1,48). Ella va creure, en la dificultat, «que per a Déu no hi ha res impossible» (*Lc* 1,37). Li continuà fidel en el dubte i en les certeses, «Feu tot el que ell us digui» (*Jn* 2,5). En el moment culminant de la creu esdevé mare nostra, mare de tothom, en les paraules de Joan. També model de fe i de caritat per als creients, en la quotidianitat. I la devoció a Maria és per sempre. Les avemaries d'abans d'anar a dormir, l'avemaria després del pànostre en la pregària compartida amb l'esposa, l'avemaria amb els fills, les avemaries del rosari...

Avui, als seus noranta-cinc anys, davant la seva mare de Déu, l'antic congregant tornarà a dir: «Santa Maria, Mare de Déu...»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

CAMINO DE JUSTICIA Y MISERICORDIA (IV)

Sanación de la Iglesia

Como hemos dicho en estas líneas, la Cuaresma es un camino de libertad y alianza, de conversión y renovación, de justicia y misericordia; un camino que se ha de vivir, no sólo en la intimidad de cada uno, sino también en la comunidad y en la Iglesia como tal. Porque la Iglesia ciertamente es santa, pero no puede olvidar que al mismo tiempo es pecadora.

Hoy los medios de comunicación y determinados grupos no se cansan de airear los pecados de la Iglesia, creando así una especie de fijación obsesiva, incluso entre los mismos fieles. El caso es que últimamente detectamos un rebrote de aquella desafección hacia la Iglesia, que tan frecuentemente se ha dado a lo largo de las últimas décadas. Una desafección que suele ir acompañada de exigencias de cambios, según la ideología de la voz profética.

¿Qué ha de hacer la Iglesia ante esta situación? Siempre, pero especialmente en tiempo de Cuaresma, la Iglesia sabe que ha de evitar dos reacciones: por un lado, ha de eludir el complejo colectivo de inferioridad (al modo de una falsa humildad, incapaz de reconocer los bienes que el Espíritu obra en ella); por otro, rechazará la defensa superficial contra las agresiones (al modo de una apologética orgullosa, incapaz de aceptar los propios errores y pecados).

Tenemos claro que en la Iglesia ha de haber una reforma. Pero también en este punto la Iglesia no se ha de llevar a engaño. Entre las reformas de la Iglesia verdaderas y falsas, hay que introducir «las reformas insuficientes». Éstas funcionan como espejismo seductor: son concretas, evitan la interpelación a la responsabilidad personal y obedecen a la lógica del mundo. Si la reforma, aunque haya sido elaborada por sabios y «expertos», consiste sólo en cambios de normativa, de estructura, de «procedimientos», de estrategia, nada conseguiremos. En esta vía de reforma incluimos dos recursos igualmente superficiales: los cambios normativos y el tratamiento psicológico.

Una vez más, la justicia y sus exigencias mandadas por la ley, no nos salvará. Quizá es un procedimiento necesario (exigido siempre por la sociedad), pero del todo insuficiente. Las personas no nos hacemos buenos a golpes de leyes y sanciones. Éstas sólo despiertan temor. Y el temor, de algún modo, evita delitos, pero multiplica las multas y la población penitenciaria. Lo mismo hemos de decir de las terapias y pedagogías psicológicas: sus diagnósticos y sus remedios son tan cortos y estrechos, que apenas tocan el fondo de la persona; no reforman, todo lo más alivian...

La pederastia o el abuso sexual no son sólo delito o enfermedad: sin entrar en circunstancias particulares, hay que decir lisa y llanamente que son un grave pecado. Y es en este sentido como decimos que la Iglesia necesita ante todo «sanación».

Vivamos la Cuaresma como camino de sanación. Toda sanación, consiste en la recuperación del auténtico ser, la vuelta a la vida de aquello que nos define y somos originariamente. La imagen que el Evangelio de san Juan pone en boca de Jesús es aún más radical y clara: la sanación es realmente un volver a nacer. Nicodemo quedó perplejo ante tal afirmación. Por desgracia, en tiempos de Jesús y hoy, los maestros de la ley no lo entienden (cf. Jn 3, 5-10).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mans Unides, 60 anys de lluita contra la fam

La campanya d'aquesta ong de l'Església que treballa contra el subdesenvolupament i la pobresa i les seves causes porta per lema «La dona del segle XXI: ni independent, ni segura ni amb veu». En aquesta seixantena edició, a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat es treballa per un projecte a Colòmbia, de defensa dels drets del poble Wayúu i la millora de les seves condicions de vida a 26 comunitats del departament de la Guajira.

S'han realitzat ja i encara es faran moltes activitats destinades a conscienciar i a recollir fons per al projecte. Compartim aquí com han anat dues iniciatives.

Vilafranca. Dissabte 16 de febrer va tenir lloc a la sala Mossèn Vinyeta de Vilafranca del Penedès el 35è Sopar solidari. Teresa Gisbert, presidenta delegada de Mans Unides a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, va explicar el seu viatge de formació a Ruanda, per veure els projectes

Sopar solidari a Vilafranca del Penedès

Sopar solidari a Castelldefels

de Mans Unides que es fan en aquell país de l'Àfrica i també va explicar el projecte d'enguany a la Guajira.

Castelldefels. Dissabte 23 de febrer va tenir lloc el sopar solida-

ri contra la fam a Castelldefels organitzat pel grup de voluntàries de Mans Unides Castelldefels. Aquest grup de voluntàries és de nova creació però està resultant molt actiu i compromès.

► **«Conèixer els Evangelis».** En tres sessions, els dies 2 de febrer i 2 i 23 de març s'ha realitzat aquest curs organitzat des de la Delegació de Catequesi i en sintonia amb els objectius del Pla Pastoral. Conduïts per Mn. Joan Ramon Marín, en la primera sessió es va presentar com es van escriure els Evange-

lis, i, amb un format de taller pràctic, cada participant va acabar fent un exercici d'escriure un evangeli. A la segona sessió es va aprofundir sobre la interpretació de la Bíblia i el sentit de la Paraula revelada per Déu, des de la visió del Vaticà II i documents posteriors. La part pràctica va consistir a intentar fer una interpretació d'un fragment de l'Evangelí, seguint el mètode històric-crític. La darrera sessió ha continuat l'exercici d'interpretació, prenent alguns textos dels evangelis i observant la seva relació amb l'Antic Testa-

ment. El curs ha estat molt apreciat pels participants que han oscil·lat, segons els dies, entre una vuitantena i una quarantena de persones.

► **Ritu d'elecció a la Catedral de Sant Feliu.** Diumenge 10 de març, l de Cuaresma, a les 7 de la tarda, 8 adults del nostre Bisbat van ser admesos per l'Església, mitjançant el ritu d'elecció, a rebre durant la propera Pasqua els tres sagraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia. Aquests adults venen de les par-

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

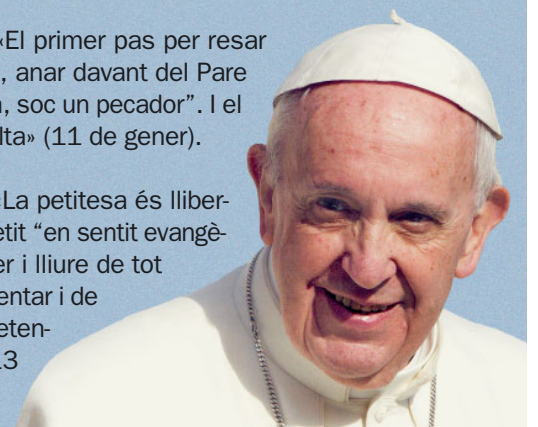
@Pontifex: «No tingueu por de plorar davant de situacions dures: són gotes que reguen la vida.

Les llàgrimes de compassió purifiquen el cor i els afectes» (9 de gener).

@Pontifex: «L'esperit del món es venç amb l'esperit de la fe: creure que Déu està de debò en el germà i la germana que tinc a prop» (10 de gener).

@Pontifex: «El primer pas per resar és ser humil, anar davant del Pare i dir: "Mira'm, soc un pecador". I el Senyor escolta» (11 de gener).

@Pontifex: «La petitesa és llibertat. Qui és petit "en sentit evangèlic" és lleuger i lliure de tot desig d'aparentar i de qualsevol pretensió d'èxit» (13 de gener).

Quaresma, temps de gratuïtat

Sota aquest lema es van trobar joves i adolescents de la diòcesi el 10 de març a la tarda, primer diumenge de Quaresma, a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat. Era una convocatòria doble: simultàniament van realitzar els seus respectius programes per una part, aquells adolescents que enguany rebran el sagrament de la confirmació, i per altra, els joves ja confirmats, amb el desig de créixer en la fe en aquest temps fort.

Els confirmands van realitzar tres tallers, en sintonia amb el Pla Pastoral i entorn el sagrament que han de rebre: sobre la presència de l'Esperit a la

nostra vida; sobre els signes sacramentals de la confirmació; en relació al futur, com concretar l'opció de vida com a jove cristià.

El recés per als joves més grans va ser animat per un jove de l'equip de la Delegació de Joventut, Ignasi Segura, que va conduir la invitació a la pregària a l'inici de la Quaresma. Van participar gairebé un centenar d'adolescents i joves procedents de parròquies de Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Sant Andreu de la Barca, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Sant Boi de Llobregat i el Prat de Llobregat. La trobada va acabar amb l'anunci de la trobada diocesana de joves

que tindrà lloc el 2020 amb el lema (RE)TROBA'T, amb la intenció de generar ocasions de continuïtat en la participació a experiències de vida, pregària i testimoni entre els joves cristians del bisbat.

Es pot anar consultant la informació sobre aquesta trobada a santfeliujove.cat

Taula rodona sobre el treball decent

El 28 de febrer passat al vespre va tenir lloc aquest acte a l'església de Sant Llop de Sant Andreu de la Barca, convocat per l'Equip de Pastoral Obrera de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

El motiu de la taula rodona va ser el centenari d'una vaga general que es va iniciar el 1919 en ocasió de l'acomiadament d'uns treballadors a la companyia que subministrava l'electricitat a Barcelona i gran part de Catalunya, tal com va explicar l'historiador i membre de l'equip de pastoral obrera diocesà, el Sr. Emili Ferrando. La solidaritat dels treballadors en aquella causa va aconseguir una millora del sou, la readmissió dels acomiadats i l'assoliment per a tots els treballadors de la jornada de 8 hores.

La taula rodona va comptar també amb la participació de la Sra. Carolina Montoya, una jove de la JOC, que va fer un testimoni sobre les dificultats que ella s'ha trobat en la incorporació al món laboral i la dificultat de reivindicar uns drets laborals assolits en la legislació però molt sovint negats

a la pràctica. Per la seva banda, la Sra. Concha Gutiérrez, orientadora laboral de Càritas de Sant Feliu de Llobregat, va exposar les dificultats afegides quan el qui cerca treball és dona i és immigrant. El bisbe Agustí Cortés va subratllar un principi fonamental de la Doctrina Social de l'Església, i és que el treball ha de prioritzar sempre el bé de les persones, i això no és només una retribució digna sinó unes condicions que permetin desenvolupar les dimensions familiar i social de cada treballador.

La taula rodona es va tancar amb algunes intervencions dels assistents de caire testimonial. Finalment es va distribuir entre els assistents una petita publicació que fa memòria dels fets de fa 100 anys i es va agrair a tothom la seva assistència i participació.

ròquies de la Mare de Déu de la Mercè, del Prat de Llobregat; Basílica de la Mare de Déu de Montserrat; Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat; Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia; de la Mare de Déu de Montserrat, de Viladecans. Durant la tarda del diumenge, abans de la celebració a la Catedral, van trobar-se els ca-

tecúmens a la Casa de l'Església i després d'explicar les seves motivacions per a batejar-se van rebre una catequesi sobre el què significava la seva incorporació en l'Església.

► **Taller monàstic a Montserrat.** La comunitat de monjos de Montserrat ofereix, periòdicament, la possibilitat de conèixer la vida monàstica a través de caps de setmana temàtics escampats al llarg del curs. El proper serà durant el Tridu Pasqual, del 18 al 21 d'abril. Està adreçat a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals, per tal de descobrir, des de

dins, la vida monàstica que es viu a Montserrat. Més informació i reserves: tel. 938 777 765, demanant pel pare hostatger; per correu electrònic a vocacions@abadiamontserrat.net; a facebook «Montserrat projecte de vida».

► **Grups de diàleg a Vilafranca.** Demà diilluns 25 de març, de 21 a 22.30 h. Xerrada a càrrec de la Sra. Maria Bargalló, responsable de la comissió d'Ecologia i Justícia, de Justícia i Pau, amb el títol «Ecoparròquies: parròquies amb compromís ecològic». Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Organitzat per

les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca, tindrà lloc a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta, de Vilafranca.

► **Trobada dels Agents de les Celebracions Dominicals en Absència de Prevere.** Organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia, tindrà lloc el dissabte 30 de març a les 10 h. a la Casa de l'Església. Ja són molts els laics i laiques, religioses i religiosos no ordenats que realitzen aquest servei. Tots ells són convocats a aquesta reunió, i també nous candidats a conduir les celebracions dominicals en absència de prevere.

AGENDA

- **Avui, ordenació diaconal.** Avui, 24 de març, a les 18 h, a la catedral de Sant Llorenç, tindrà lloc l'ordenació diaconal de Javier Ojeda Ortiz, de mans del bisbe Agustí. Enhorabona!
- **Pregària vocacional.** 28 de març, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església.
- **IV diumenge de Quaresma: xerrada quaresmal a la Catedral.** Diumenge 31 de març, a les 17.30 h, xerrada quaresmal del bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç amb intervencions musicals de Carme Miró, soprano de Martorell. A continuació, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 25. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.
- 27. ■ Dimecres** [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII),

bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge a Toledo.

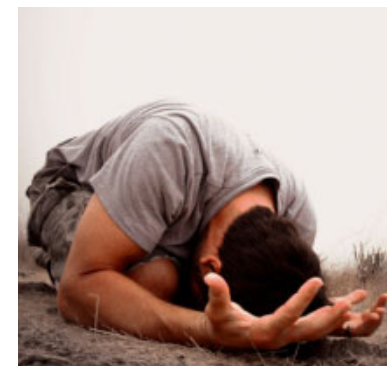
30. ■ Dissabte [Os 6,1-16 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guiu.

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

Tots necessitem de la conversió

No ens és difícil fugir de les nostres responsabilitats; el difícil és acceptar-les. Déu encomana a Moisès una tasca difícil: *He vist les penes del meu poble, he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país que regalima llet i mel.* I escull com a alliberador Moisès. Ja hem vist abans la seva resposta, quan Déu crida: *Moisès, Moisès. Ell respongué: Aquí em teniu.* No li serà fàcil donar resposta a aquesta crida de Déu, però restarà fidel perquè *el Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres; té la força i posa la confiança en el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob.*

Però no tot el poble ho serà, de fidel. Pau recorda: *Els nostres pares passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el menjar espiritual... Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert, no van seguir el camí de Déu, li van ser infidels. Tot això —diu Pau— era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, perquè no murmurem... Tot això que els succeïa era un exemple i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres. I acaba dient: Els qui es creuen fermes, que mirin de no caure.*

Jesús ens convida a la nostra conversió i no a mirar els altres: *Us penseu que aquells galileus [que va fer matar Pilat] van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres? Us asseguro que no. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no. I repeteix Jesús: Si no us convertiu, tots acabareu igual. I ho explica llavors amb una paràbola: una figuera que no dona fruit acabarà tallada.*

Jesús ens convida avui a una conversió personal, a tots i cadascun de nosaltres: en farem cas? O som dels qui ens creiem segurs i per això caurem més aviat?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abrahán, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", "¿qué les respondo?". Dios dijo a Moisés: "Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abrahán, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación".»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos. Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre en Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera. Y les dijo esta parábola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córdala. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar".»